

Sky S.T.

Erotikus Történetek Antológia

2024

18+

Sky S.T.

EROTIKUS TÖRTÉNETEK
ANTOLÓGIA
2024

Sky S.T.

EROTIKUS TÖRTÉNETEK ANTOLÓGIA 2024

Sky könyvek: 11. kötet

© Sütő Éva 2024. 09. 30.

Magyarországon kiadja a
HELMA Kiadó

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. íróő és HELMA kiadó

A könyvet kiadja Magyarországon a HELMA Kiadó

Cím: 8630 Balatonboglár, Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30) 499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője: Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2024. 09. 30.

ISBN 978-963-639-593-3

Copyright

Borítóterv: Pálinkás Angéla ötlete alapján Szopos Katalin

Olvasószerkesztő: Kobolák Márta

A szerző elérhetősége: skybook0401@gmail.com

Facebook:

<https://web.facebook.com/profile.php?id=61564815784013>

Szerzői jog – Copyright: 2024 by © Sütő Éva

Minden jog fenntartva – All right reserved

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételek készítését és mindenfajta információtároló vagy – visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, és a hivatalos promóter, aki rövid szakaszokat idézhet belőle. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

Tartalomjegyzék

<i>A könyvet kiadja Magyarországon a HELMA Kiadó</i>	5
<i>Copyright</i>	5
<i>Kedves Olvasó!</i>	10
<i>A ZSÚRI</i>	13
<i>A pályázatra beérkezett legjobb alkotások</i>	14
A hullóház és a két Vili esete	15
A különleges randevú	23
A szökőkút	26
A tökéletes Valentin-nap	33
Az édenkert szélén	36
Az orgazmus mámorában	47
Az ügyelet	55
Béka bőrben	59
Béka kaszanova	63
Békamese	66
Béka-nász a talajon	71
à la Ady Endre	71
Csipkerózsika	73
Démontükör	74
Eddig, s ne tovább!	78
Egy elcseszett nap	80
Éjféli alma	89

Érettségi: Jeles! _____	96
Félszegen _____	105
Forró csókok _____	107
Így meghalni... _____	111
Kísértő szerelem _____	113
Könnycsepp a hegedűn _____	117
L'art pour l'art _____	124
Magassági mámor _____	126
Megfagyott szívek tele _____	129
Michelangelo és Demetriosz _____	132
Örök szerelem _____	138
Őrült szerelem _____	144
Próbára bocsátás _____	153
Szenvedélyek fogságában _____	160
Szenvedélyes tévedés _____	170
Szerelmünk elején _____	176
Szeretkezés jégesőben _____	188
Tudásszomj _____	192
Tüzes ifjúság _____	194
Ugyanott, ugyanúgy _____	198
Vágy a lencsén túl _____	203
Vágyak utcája _____	207
Vágyálom _____	210
Vakáció Velencében _____	211

Világos minden színében	223
<i>Bemutakozik a zsűri</i>	231
Dvariecki Bálint, a Helma Kiadó vezetője	232
K. Kormos Noémi író	233
Elena Honoria író	235
Hegyiné Kiss Zsuzsanna író	237
Surovec Róbert író	239
Szabó-Szöllősi Tünde író, biológus, bétaolvasó	241
Menyhei Mónika könyvblogger, költő	243
Tóth Klaudia és Krajner Gábor civil zsűritagok	244
Szabin A. Szabolcs könyv blogger, író, költő	246
Pálinkás Angéla könyvblogger	247
Kobolák Márta, magyartanár, filológus	248
Kakucsi-Csernák Zoltán festőművész	250
Rög Lóránd / Tyler D. civil zsűritag	252
Sky S.T. író - A pályázat szervezője, a zsűri elnöke	254
<i>Erotikus írások a zsűritől</i>	256
Sóvárgás	257
Lesz bizalom	274
Ászi nászi	275
Egy régi emlékkép	277
BŰNÖS AMSZTERDAM	279
Bonszaj	286
Tragikus románc	289

Perzselő július	292
Varázs	311
Egyetlen éjszaka	316
Úgy jártam, hogy megjártam...	320
Szerelem a szerelmem	321
A kulcslyuk szüzessége	322
Szűz kacsalány vidám dala	323
Zselefánt	324
<i>A Helma Kiadó ajánlata</i>	326

Kedves Olvasó!

Fedezd fel az erotikus történetek, mesék, versek különleges világát!

Az ETA – azaz az Erotikus Történetek Antológia különleges utazásra hív! Hol a füledt erotika, hol az abszurd humorral tálalt, vicces, szinte már hihetetlennek tűnő történetek várnak rád, megspékelve hagyományosabb, lágyabb, romantikába hajló novellákkal, versekkel.

Ezek az alkotások merészek és újszerűek a maguk nemében, és szórakoztatóbbak, mint bármi, amit eddig olvastál!

Készülj fel egy jókora adag erotikára!

E kötet megvásárlásával támogatod a magyar könyv is magyar termék mozgalmat!

Jó szórakozást kívánok hozzá!

Sky S.T. író

A pályázat kiírója

Johannesburgból

A feladat egyáltalán nem volt könnyű vagy egyszerű! Adott két festmény, ami a hangulatot, a cselekmény hátterét befolyásolja, és hozzá három-három, a képektől, de még az erotikától is igen messze álló kulcsszó.

Ezeket mind fel kellett használni az alkotásnál!

Hihetetlen művek születtek, szárnyalt a fantázia!

A zsűrinek tényleg nagyon nehéz dolga volt!

A témaadó első kép címe: Mit csináltok?

Kulcsszavak: jégeső, hátizsákban, fogfájás

A képet festette: **Hüttner Szilvia**

A témaadó második kép címe: Ódon hangulat

Kulcsszavak: tévedés, iskolában, kerékpár

A képet festette: **Hüttner Szilvia**

A ZSÚRI

A zsűri elnöke, a pályázat kiírója:

Sky S.T. író

A zsűri tagjai:

Dvariecki Bálint, a Helma Kiadó vezetője

K. Kormos Noémi író

Elena Honoria író

Hegyiné Kiss Zsuzsanna, „Zsu” író

Surovec Róbert író

Szabó-Szóllósi Tünde író, biológus, bétaolvasó

Menyhei Mónika könyvblogger, költő

Szabin A. Szabolcs könyvblogger, író, költő

Pálinkás Angéla könyvblogger,

Kobolák Márta magyartanár

Kakucs-Csernák Zoltán festőművész

Tóth Klaudia civil zsűritag

Krajner Gábor civil zsűritag

Rög Lóránd civil zsűritag

A pályázatra beérkezett legjobb alkotások

A művek címe szerint, ABC sorrendben

A hüllőház és a két Vili esete

Írta: Fanni Sacerdoss

Tisztázzunk valamit: én, *nem* vagyok szar nagynéni!

Baromi klassz nagynéni vagyok, szar passzban. Egy csóró kis áldozat, ennek a mocskosul rossz napnak a prédája, ami egy szexshop-tulajjal folytatott, meg lehetőszen kellemetlen hangvétellő telefonbeszélgetéssel indult.

De kezdjük talán az elején!

Öt hét, három nap, tízennégy óra – ennyi ideje szakítottam azzal a szarrágó, hűtlen exemmel, nem mintha számolnám. Először szomorú, szerelmes számokkal sanyargattam magam, utána elcsépeelt romantikus sorozatokat daráltam le, végül erotikus regények olvasásával töltöttem ki a szívemben tátongó lyukat.

Utóbbi – és a hónapokon túlnyúló cölibátus – megtette a hatását, az elmúlt időszakban arcpirítóan sokszor nyúltam régi barátomhoz, a vibrátorhoz, ahhoz az áldott szerkezethez, amit még tinikoromban kaptam poénból a legjobb barátomtól.

Csak hogy *Vili, a Vibri*, tegnap este csúfosan cserbenhagyott, épp a nagy finálé előtt dobta be a törölközőt. Pulzáló berregése halk zümmögéssé gyengült, majd úgy halt el, mint egy rokkantnyugdijas méhecskéé, és se elemcserével, se frusztrált ütlegetéssel, se káromkodással, se fohászkodással nem tudtam bele életet lehelni.

A fél éjszakát az internet bújásával töltöttem, hogy újat rendeljek helyette, de rá kellett jöjjenek, hogy már sehol nem gyártják ugyanezt a jól bevált modellt, sőt, hasonlót sem.

Ma reggel aztán addig hergeltem a tükörképem, míg rá nem szántam magam, hogy felhívjam a legközelebbi erotikus bolt infóvonalát.

„*Huszonhat éves, felnőtt nő vagy, az ég szerelmére!*” – győzködtem a kialvatlan, ki-elégületlen, kiábrándult lányt a tükörben. – „*Nem ciki felbújni egy idegent, és megkérni, hogy javítsa meg a kabalakukidat!*”

Természetesen nagyon ciki volt, de megérte, mert a dildószaki jó esélyt látott rá, hogy csak valami egyszerűen orvosolható érintkezési hibáról van szó, és ajánlotta, hogy vet egy pillantást Vilire, ha befáradok vele az üzletbe.

„*Hát létezik jobb szombati program, mint egy döglött vibrátorral a bátizsákban szexbe indulni, közvetlenül reggeli után?*”

Épp a zebránál álltam, vártam, hogy zöldre váltson a lámpa, mikor megcsörrent a mobilom. A hívóképen a nővérem vigyorgott, és valami boszorkányos balsejtelem azt súgta, bármit is akar, az fel fogja rúgni az egész napomat.

Nos, lottóznom kénel

– Hannibaba, vészhelyzet van, vörös kód! – hadarta felspannoltan, és hallottam, ahogy a háttérben kapkodva pakolászik. – Behívtak egy sürgősségi császárra, de mára ígértem Izának, hogy elviszem az állatkertbe.

Hát, igen! Az én szülész-nőgyógyász tesómmal bármikor megtörténhet, hogy soron kívüli esethez riasztják, és mivel egyedül neveli Izabellát, általában én ugrom be gyerek-felvigyázni.

Amit, amúgy nagyon szívesen teszek, ismétlem, *klassz nagynéni* vagyok, imádom azt a csírit, csak hát épp ma, épp most, épp ebben a mentális és fizikális állapotban...

– Basszus, Dóri, pont úton vagyok, lenne egy kis elintéznivalóm. Ööö, két óra múlva?

Az unokahúgom keserves sírása volt a válasz.

– Ha olyan későn indulunk – szipogta –, akkor nem lesz időnk minden állatot megnézni!

– Kérlek, Hanna! – sóhajtotta a nővérem, aki a kopogásból és kulcscsörgésből ítélve már cipőben, indulásra készen toporgott. – Tudod, hogy ezt ígértem neki fájdalomdíjként!

Igen, tudom. Tegnap rakták fel Izus rögzített fogszabályzóját, és az anyja mostanáig, az újszülött bébizsiráfok látogatásának ígéretével tartotta benne a lelket.

Nekem is volt fogszabályzóm, túl jól emlékszem még rá, milyen érzés a szorosra húzott drót általi, feszítő fogfájás, és milyen kényelmetlen az idegen test, ami, mintha az egész szájüreget elfoglalná magának.

És amúgy is, az a gyenge szívem már abban a pillanatban megszakadt, ahogy az első pityergő taktus kibuggyant Izából.

Egy utolsó, önsajnáló lélegzetet vettem, mielőtt azt mondtam:

– Azonnal indulok!

Huszonöt perccel és egy villamosúttal később én, a klassz nagynéni szar passzban, a nyűgös, tizenkét éves szemem fényét terelgetve, táskámban egy tizenöt centis, életmentő műtetre váró lila péniszt rejtegetve, tanulmányoztam a gibbonok viselkedését.

– Nézd, milyen ügyesen lendülnek fáról, fára! – lelkesedett Iza a ketrecreácsba kapaszkodva.

Én, a bejáratnál kapott prospektussal legyezgettem magam.

– Igen, elég mozgékony jószágok, pedig ilyen hőségben nem lehet könnyű abban a tömött szőrzetben.

Jómagam, még ujjatlan felsőben és rövidnadrágban is majd' elolvadtam. A fullasztó, párás, meleg levegő nyári záporral fenyegetett, a verejtékcseppek versenyt csorogtak egymással a gerincem hosszán.

De Izut a klíma sem érdekelte, olyan jól szórakozott.

– Gyere, nézzük meg azt a fura, tollas micsodát is! – húzott maga után egy másik kifutó felé.

Állatról, állatra jártunk, az unokahúgom önfeledt kacagása balzsamként hűtötte elrongyolódott idegeimet. Orromban a bivalyok enyhe trágyaszagával, sikerült meggyőzni magam, hogy békésre fordult a mai, szürreálisan induló, kaotikusan folytatódó nap.

Aztán dörögni és villámlani kezdett.

– O-óóó... – foglalta össze Iza, és mire elkerekedett ajka alapállásba lazult, jégeső zúdult le a sűrű fellegből.

Az előttünk ténfergő óvodás csoporttal együtt, rohantunk a legközelebbi fedett hely felé. Két perc sem telt el, és mindannyian benyomultunk a hüllőházba. Ennyi idő is elég volt hozzá, hogy bőrig ázzunk.

– Jól vagy? – tapogattam ijedten Izabellát.

– Koppant pár jég a fejemen, de semmi vész! Úgyis meg akartam nézni a kaméleont.

– Csak nyugodtan – intettem körbe. – Itt maradunk, amíg ez az ítéletidő el nem vonul.

A körülöttünk nyüzsgő apróságok, nem viselték túl jól a hirtelen támadt vihart. A legtöbben megugrottak a menydörgés csattanására, néhányuknak máris sírásra állt a szája. Az óvó nénik lelkiismeretesen csitígtatták őket, de szemmel láthatólag eluralkodott rajtuk a pánik.

A tömegből egy magas férfi vált ki, aki még hatalmasabbnak tűnt, ahogy fellépett valamiféle emelvényre, és barátságosan üdvözölte a szedett-vedett, vihar-károsult társaságot. Dallamos baritonját fejmikrofon erősítette fel, világosbarna egyenruhájából ítélve állatkerti dolgozó volt.

Meg a leggyönyörűbb férfi, akit valaha láttam!

Alig lehetett idősebb, mint én, maximum harmincnak tippeltem. Oldalt

rövidre nyírt, közepén hosszabban hagyott haja, kiemelte arcának éles csontszerkezetét, szépívű szájának szegletében csibészes mosoly bujkált. Kissé színpadiasan tárta szét a kezét, hogy magára vonja a figyelmünket. Szemem éhesen siklott végig a fedetlen, szálkás alkarját borító tetoválásokon.

– Kedves gyerekek, ha már ez a kis égiháború beüldözött ide titeket, töltsük kellemesen az időt! Engedjétek meg, hogy bemutassam nektek a hüllőház lakóit, kezdve a házi kedvencként is tartható leopárdgekkótól, egészen a rrrrrrettegeeeett óriáspitonig!

A srác igazán értette a dolgát, valószínűleg amúgy is erre a területre volt beosztva, mert az általa prezentált ismeretterjesztő szöveg, cseppet sem hangzott rögtönzöttnek. Bravúrosan szónokolt, érdekfeszítő tényeket felsorakoztatva, közérthető, gyerekbarát nyelvezettel, tagadhatatlan szaktudással.

És Isten lássa lelkem, az elején még engedelmes kisdíák módjára próbáltam figyelni, a terráriumra szegeztem a szemem, mikor a kimondhatatlan nevű zöld békákról beszélt. De azok úgy csimpaszkodtak egymás mellett az ágon, mintha minden piszkos titkomat ismernék, mintha a vesémben látnának a szétálló gülüszemükkel, mintha gúnyosan kuruttyolva adnák értésemre, hogy nagyon jól tudják, a mellbimbóm nem csak azért keményedett meg, mert átfagytam a csuromvizes felső alatt.

Jobbnak láttam elfordítani a tekintetem a szemtelen breki-duóról, nehogy roppant érett módon, nyelvet öltsek rájuk.

Csak hogy így nem maradt más nézegetnivalóm, mint a természettudós szépfiú, akinek immár meg sem hallottam a mondókáját, annyira lefoglalt a csodálata. Homlokán enyhén kidudorodott egy ér, ahogy hosszú, kecses ujjával terráriumról terráriumra mutatva, átéléssel mesélt, és én önkéntelenül is az ajkamba haraptam, ahogy elképzeltem, mi mindenre lennének képesek azok az ujjak.

Az utolsó tiszta gondolatom megkocogtatta az erkölcsi irányítót, mire a felelősségérzetemen lógázza, szidni kezdett egy belső hang:

„Te szégyentelen kis szuka! Egy gyerekseregtől hemzsegeő hüllőházban fantáziálsz, a gyíkgondozóról! Eszednél vagy?”

Nem, határozottan nem voltam, a tegnapesti orgazmusmegvonás és a hetek óta tomboló hormonok a legősibb ösztön alá temették a józan ítélőképességet. Épp azon tűnődtem, milyen lehet a férfi széles mellkasának simulni,

miközben kidolgozott combját a lábam közé ékeli, és térdét odadörgöli, ahová a leginkább kívánom, amikor valami hideg, nedves ficámkolást éreztem nem sokkal a tarkóm alatt.

Rémülten pördültem hátra, és egy ördögien vigyorgó kisfiúval találtam szembe magam. A mellette álló copfos kislány felvisített, és rám mutatva azt rikoltotta:

– Rolika békát tett a néni nyakába!

Nem vagyok békafóbiás, legalábbis idáig nem voltam az, de a hír hallatán kidülledt a szemem és földbe gyökerezett a lábam.

„Az a kis nyavalyás kihalászott egy békát és a felsőm alá csempészte, amíg én David Attenborough kifutójú verziójára csorgattam a nyálam!”

Néhány másik ovis is sivalkodni kezdett, fejetlenség és koordinálatlan nyüzsgés robbant körülöttem.

– Mindenki nyugodjon meg! – vágott át a férfi hangja az összevissza zsivajon, ahogy átverekedte magát a kiscsoportos hangyabolyon, és erős keze megragadta a felkaromat. Már nem viselt mikrofont, így csak én hallottam, ahogy azt duruzsolta: – Gyere velem, kérlek!

Hagytam, hogy egy hátsó, személyzeti bejáróhoz vezessen, és betessékeljen a mögötte húzódó helyiségbe.

– Mi van, ha nyílméregbéka, mi van, ha nyílméregbéka? – pánikoltam remegő térddel, mialatt a férfi ránk zárta az ajtót.

– Akkor már rég nem lennétek ilyen virgoncak, se te, se Rolika – felelte arcátlan kuncogással, és megemelte a szemöldökét. – Nem tartunk nyílméregbékát. Talán nem figyeltél, amikor felsoroltam, milyen kételtűfajok élnek az állatkertben?

– Nem lehetne, hogy előbb megszabadítasz ettől az izétől, és csak utána tartasz fejmosást?! – sipítottam, és közben marionettbábuként vonaglottam, mert a béka a csípőm felé vergődött.

– Csak semmi hirtelen mozdulat! Fordulj meg, kérlek, és húzd fel a pólód!

Ha valaminek, hát ennek nem kellett volna szexinek hangzania az adott szituációban, de ahogy karcos torokhangján vetkőzésre utasított, meglódult a pulzusom és megfeszültek a medencém izmai.

Ahogy hátat fordítottam neki, gyorsan felmértem, hová hozott. Valamiféle

raktárhelyiség volt, használaton kívüli, üres terráriumokkal, meg felcímkézett élő és szárított hullőlesekkel.

„Mm, mennyei! Aszalt tücskök és baláson vesztegelő lárvák között készülök sztriptízelni, miközben a béka lassan már a bugyinnál jár!”

A földre dobtam idáig kezemben szorongatott hátizsákom, és megpróbáltam óvatosan felhúzni a felsőm, de az átázott anyag makacsul tapadt a bőrömrre.

– Segítenél? – köszörültem meg a torkom, és kiszolgáltatottan a plafon felé nyújtottam a karom, mint egy kisasszony, akit öltöztetni kell. – Magamnak maximum lerángatni tudnám, az pedig fixen kilapítaná a kis betolakodómat.

– Isten őrizz! – dorombolta a srác, hangjában leplezetlen derű vibrált. – Mindkettőtök életét meg akarom kímélni.

– Örülök, hogy jól szórakozol! – csikorgattam a fogam, és próbáltam úrrá lenni a testem izzásán, mikor felgyűrte a felsőm alját, és lassan húzni kezdte felfelé.

Begörbített ujjának ízületei a törzsem két oldalát súrolták, bizsergést és libabőrt borzoltak a bőröm felszínére. Fedetlen hátamat nyalogató testhője úgy kígyózott körém, akár a halálos csúszómászó ragadozók, amikről olyan szenvedélyesen mesélt az imént. Lélegzete a nyakamat csiklandozta, és épp félrebillenttem a fejem, hogy lopva többet kapjak belőle, amikor egy határozott, suhintó csuklómozdulat érzete törte meg az ábrándozásom.

– Megvan! – jelentette győzedelmesen, és mellém lépett, hogy megmutassa összezárt markát.

– Nagyszerű... – lihegtem kifulladásra, amíg ő az egyik üres terráriumba menekítette a békát.

A trikóm haspólónak tűnt csupán, így, a melltartóig feltűrve, és épp készültem visszaigazítani a helyére, amikor a férfi keze lecsapott az enyémre.

– Várj! Ez csak egy varangy volt, de a váladéka irritáló hatású lehet. Engedd meg, hogy letisztogassam a hátad! Van nálad zsepi, vagy nedves törülőkendő?

– A hátizsákomban – bólintottam szédelgősen. A rohamtempóban távozó adrenalin elgyengítette a végtagjaimat, utóhatása a dobhártyámnál lüktető vérben visszhangzott.

Mire észbe kaptam, hová irányítottam a pasast, már késő volt. Tétován fordult felém, és mint aki nem hisz a szemének, szapora pislogással emelte Vilit

maga elé. Tekintélyes markában akár komikusnak is hathatott volna a lila játékdákó, ha nem akartam volna ott helyben elsüllyedni szégyenemben.

– Ez... ez... izé... Vili, nincs mindig nálam, esküszöm! – makogtam lángoló arccal. – Csak ööö... elromlott és elindultam megjavíttatni, amikor az unokahúgom... Ó, baszki, az unokahúgom!!!

„Jézusom, Izabella!”

Ezzel egyidőben dörömbölés hangzott fel az ajtó túloldaláról.

– Hanna, bent vagy? – keresett Iza aggodalmasan cincogva. – Minden oké? Mit csináltok?

– Azonnal megyek, kicsim, csak kiszedtük a békát! – kiáltottam neki, és újra nekifogtam a pólóm helyreigazításához.

„Fasz, ennyit arról, hogy klassz nagynéni vagyok! Először kéjelgek a hüllőhapsival, utána meg porig alázom magam előtte, és közben felügyelet nélkül hagyom az unokahúgomat, mindenféle miniatűr szociopátákkal, akik varangyot varrnak az ember lányának nyakába!”

– Hannal – szólított a férfi ezúttal a nevemen, tónusa lágyan lebegett a közünk lévő vékony légrétegben. – Tényleg le kell töröljelek!

– N-nem, muszáj mennem...

– Gyors leszek, ígérem.

A helyzetből kihozható, legnagyobb diszkrécióval csúsztotta vissza Vilit a táskámba, habár erősen remegett az az ínycsiklandozó szája az elfojtott nevetéstől.

Hamar rátalált a nedves törülőre, és a hátam mögé lépve módszeresen, gyengéden mosdatni kezdett vele. Nyál gyűlt a számba, ahogy éreztem alakját az időmeimhez simulni, borostás álla a hajamat súrolta, és talán csak képzelődtem, de a légzése súlyosabbá vált, ahogy a fülembe szuszogott.

– Mondd csak – préseltem ki rekedtes torkomon –, ez neked a gyorsaság?

Zenélő nevetése túlpörgött szívverésemmel együtt lüktetett az ágyékomban, szinte sajogtam a kétségbeejtő vágytól.

– Szeretek körültekintően eljárni, semmit nem csinálok félgőzzel.

Sokat sejtető szavait nyomatékosítva, ügyes keze a kendőn át masszírozta a lapockám, aztán csigolyáról csigolyára, kínzó lassúsággal cirógatta végig a

gerincem ívét, végül kitüntetett figyelemmel időzött a derekam páros bemélyedésén. A testem életre kelt, az idegvégződéseim szikrákat szórtak, a tudóm kapkodó oxigénlöketeit követelt magának.

És amikor apró, kacér nyögés szakadt fel belőlem, a maradék méltóságomat összerántva, eszeveszett menekülési reflexszel pördültem hátra.

– Khm, szerintem jó lesz – hunyorogtam a megmentőm fenyőzöld szemébe, mialatt lerángattam magamon a felsőt. – Kö-köszönöm a segítséget!

A férfi végignyalta alsó ajkát, és közben megbabonázottan bámulta az enyémét.

– Szolgálhatok más egyébbel is?

Döbbent zavar áradt szét az agyamban, de a bennem fészkelődő nőténydémon egyre csak azt kántálta: *„Igen, még, többet kérek, sokkal többet!”*

– Még a... a nevedet sem tudom...

– Ó, elnézést, milyen udvariatlan vagyok. A nevem, Villinger Péter. Talán kicsit még korai lenne ellőni a poént, hogy leszek az új Vilid, de mondd csak – görbítette felém a nyakát csókolnivaló férfimosollyal –, lenne kedved meginni velem egy kávé?

A különleges randevú

Írta: Nagy Dóra

Izgatottan tipegtem végig a főtéren. A szűk, magassarkú cipőm egyfolytában beleakadt a macskakövek közötti apró résekbe, ami miatt kevésbé tudtam vonzó nőként vonulni, a szemközti aprócska étterem bejáratához. Hiába, elszoktam ettől a megjelenéstől.

Úgy hallottam, hogy a szökőkútnál beszélgető fiatalok nevetgélése a járásomnak szólt, de próbáltam az izgatottságomat inkább pozitívvá fordítani és igyekeztem koncentrálni eljutni a célhoz. Belülről mégis őrlődtem, hiszen úgy éreztem tévedés volt azt hinnem, ez a cipő, ma estére a legjobb választás.

Ettől függetlenül minden erőmet összeszedve, magabiztosan léptem be az ajtón és határozott köszönés után elhadartam, melyik asztalt keresem, pontosan úgy, mint egy kisgyerek, aki az iskolában éppen a jelentést mondja.

A pincér egy félmosollyal az arcán enyhén biccentett a fejével, jelezve, hogy érti mit szeretnék, és a vendéglő egy sötétebb sarkához kísért, ahol végre megpillantottam Őt.

Váratlanul végtelen nyugalom lett úrrá rajtam, ami rövid időn belül vad szívdobogásba váltott át.

Vacsorapartnerem rettentő vonzó és udvarias férfiként, illedelmesen köszöntött. Az első, ami feltűnt, hogy rendkívül divatosan volt felöltözve. Világoszürke, feszülős inge nem rejtette el senki előtt deltás vállait, angyalarcú, mosolygós tekintetével pedig éreztem, ahogyan fejben levetkőztet. Ettől a gondolattól mindenem remegni kezdett, ezért gyorsan leültem vele szemben és mintha extázisba kerültem volna, hirtelen már túl is voltunk a vacsorán, totál elvarázsolván mellé ballagtam ki a helyiségből a szürkületbe.

Kellemes, lágy szellő fűdögált, mely bariton hangjával együtt andalító zeneként szolgált a sétánkhoz. Nem tudtam levenni a szemem az izmos fenekéről, azon kaptam magam, hogy egy-két lépéssel lemaradva, mögöttem andalogtam és kéjesen bámultam formás idomait. Miközben lassan lépkedtünk néha-néha összeértek az ujjaink, olyankor azt hittem nyomban felgyulladok. Az egész testem lángolt a közelében, annyira kívántam Őt.

Amint átértünk a parkon egy szűk, komor sikátorba fordultunk be. Ismerős

volt az utca. Gyerekkoromban milliószor végig tekertem rajta a nagyszüleimtől kapott, virágos biciklivel, egészen addig az emlékezetes napig.

Történt ugyanis, hogy az egyik lakóház lépcsőjét túl későn vettem észre, hatalmasat estem. Lehorzsoltam mindkét térdem és könyököm, kificamodott a vállam és ráadásul a kerékpár első kereke is kitörött a helyéről. Sírva botorkáltam haza, összetörten, járművem roncsaival.

Soha többé nem ültem bringára. Ez a történet mindig eszembe jutott, mikor erre jártam. Ezért pontosan tudtam, hol kell vigyáznom, de az az átkozott cipő, persze elakadt a korábban is balszerencsét hozó, kitüremkedő kódarabban és már zuhantam is a föld felé, a gyönyörű selyemfényű szettemben.

A fejemben lejátszódott a közeljövő: súlyos esés, vérző sérülések, mentő, kórház, randi vége. Ez is csak velem történhetett meg, és ismét beláttam, hogy nem jó lábbelít választottam.

Azonban a korábbi csúnya baleset megismétlése helyett, Ő az utolsó pillanatban elkapott, és erős karjával megóvott a kínos hasra eséstől.

A hősies tett miatt mellkasa egészen az enyémhez nyomódott, így éreztem, hogy nemcsak az enyém, de az Ő szíve is hevesebben vert a kelleténél. Megérzéseim azt súgták, ezt nem a botlás miatti izgalom okozta benne, ezért mélyen a szemébe néztem és ösztöneimet követve megcsókoltam.

Ő vizonozta a közeledésem és pár perc után egyre vadabbul csatáztunk a nyelvünkkel egymás szájában. A tüzes csókcsata közben egy határozott mozdulattal a sötétedő utca egyik eldugott sarkába rántott, a falhoz szorított, és egész testével az enyémre nehezedett.

A közelség miatt tökéletesen éreztem a keményen merevedő nemi szervét, mely szinte simogatta a vékony ruha alatt izzó szeméremdombomat. Ekkor már minden porcikámban éreztem a kellemes bizsergést és szinte vágytam arra, hogy letépje a ruhámat és magáévá tegyen.

Ő lágyan csókolgatni kezdte forró nyakamat, egészen a kulcscsontomig, kezével pedig lassan a szoknyám alá nyúlt. A bugyimat félretolva tapasztalta, hogy teljesen benedvesedtem, én pedig gyorsan a tettek mezejére lépve elkezdtem a sliccén keresztül kiszabadítani ágaskodó hímvesszőjét.

Mindketten éreztük, ennél több előjátékra nincs szükség. Egyre magasabb lett a pulzusom, teljes önkívületi állapotban kerültem, és végre tövig belém hatolt. A sötét utca lámpái egyszerre mintha pislákolni kezdtek volna, miközben

én a gyönyörtől elfojtott sikolyaimat nyeldestem, a hajába beletúrva gyengéden cirógattam a fejét.

Gátlástalanul szeretkeztünk a falnak dőlve, miközben folyamatosan az motoszkált bennem, nehogy valaki meglásson minket. Ettől az érzéstől meglepő módon még jobban felizgultam, és hagytam, hogy a csúcsot közösen elérve mindketten buján élvezzünk az éjszakában.

Az aktus után hosszú percekig összefonódva lihegtünk, és a csókolózást gyengédebben folytatva, csak lágyan ölelgettük egymást. Mikor ismét visszaszállt az erő a lábamba, és el bírtam indulni, partnerem vállára támaszkodva, kielégülten vettem hazafelé az irányt.

Szerettem volna elnyújtani az utat, de hamar a ház előtt találtuk magunkat. A kapuhoz érve ismét magához szorított és egy vad, szenvedélyes csókot követően elköszönt tőlem. Azon vettem észre magam, hogy ismét előnt a vágy odalett, de Ő már engedve az ölelésből távozni készült. Nem hagytam, hogy ennek itt és most vége legyen. Megragadtam a karját és berántottam a házba, ahol már az előtérben hagytam, hogy ismét bennem legyen. Mámorosan élveztem, ahogy ki-be húzogatja a farkát és a már ismerős környezet miatt szabadabban megélve adtam át magam az újabb kielégülésnek.

A két fárasztó menet után közösen dőltünk be az ágyba. Ő egyből becsukta a szemét és halk szuszogásba kezdett, ami rám is megnyugtatóan hatott. Mielőtt engedtem volna az álom csábításának, átgondoltam az este történeteket. Hihetetlen elégedettség töltött el. Anno, húsz éve a legjobb döntést hoztam. Itt fekszik mellettem Ő, aki még mindig meg tud lepni, akivel méltó módon ünnepelhettem az évfordulónkat, kimerítő és mégis fergeteges szexszel.

Biztosan a férjem is hasonlóan gondolta... de ezt már nem tudtam vele megbeszélni. Ekkor Ő már horkolva aludt.

A szökőkút

Írta: Császár Dudi

A ház belső udvarán patinás szökőkút díszleg, egykor fényes márvány kari-máját elszürkítette az idő. Impozáns, nem lehet, nem észrevenni. Kecses vízkö-pőiből ódon hangulat árad, meghatározza a ház légkörét.

A körfolyosó csendes. A nap még nem jár olyan magasán, hogy sugarai át-lépják a tető szélét, a megkopott falakat jótékony árnyék fedi.

Egymás kezét fogva sétálunk a kulcsért.

Éva

„Öt lépésnyire lehet az ágy, de te túl közel vagy, és nem sietsz sehová. Kezem a kezeden, meleg a tested, érzem az illatod, íriszed sötétzöldje útvesztő. Még zárod belülről az ajtót, amikor ajkam már keresi a tiéd. Érezni akarom a nyelved a számban, ölelő karjaid a derekamon. Közel a szoknyám széle, érintésed súly-talan, ahogy a combomon simítasz végig. Sugdosol a fülembé, kérdezel és állí-tasz, helyeslek, néha tagadok.

Perverz disznó vagy, kedvesem, de úgy tudod mondani, hogy eltévedek sza-vaidd erdejében. Tenyerem a pólód alatt, tobzódok a sűrű szőrbén, megyek lej-jebb, talállok még, abba is bele akarok túrni. Szomjaz a szám, sóvárog a nyelvem, éhez a lelkem, bőrdöd érintése megőrjíti, húzd már le a bugyim!

Testem egyetlen pontját érzékelem, mint pillangó szárnyának leheletkönnyű terhe, olyan súlytalanul érinted a nyelveddel. (Nincs ilyen érzés, amit érzek! Ki-szakadok a világból...) Megfoghatatlan, amit érzek, szinte kiszakadok a világból! Remegő lábam nem bír el a testem súlyával, megpihenek az ágy süppedős mat-racán.

Leváltasz az agyamról a számban lüktető hús. Nyöszörgök. Fel és le, ki és be, fanszörzeteden megcsillan a nyálam. Nyögjél még, hallani akarom! Ujjamat végigvezetem a duzzadt eren, érzem, ahogyan zúdul benne a vér.

– Gyere! – súgod, miközben magadra segítesz.

Belém hatolsz, magamba fogadlak.

Elszabadul a pokol!

– Attila, ezt csak veled!...Neked!...Csak veled vagyok ilyen!...Ezt csak veled érzem, érted?...Senki mással!...Attila, megveszek érted!... Ez itt mind a tiéd!...

Érted?... Csak a tiéd!...

– Az enyém vagy Éva!... Csak az enyém!... Az én kurvám!... Élvezz el, nekem!...

Íriszed sötétjét kivilágosította a gyönyör, nem tudok betelni a látvánnyal. Három éve vagyunk szeretők, de mintha az idők kezdete óta ismernélek. Érzem a lelked rezdülését, a tested sóhajtását.

Hallom a lelkemben, lelked démonjainak suttogását, de sorai a múlt homályába vesznek...

– Ilyenkor mindig elemzel. Mi van? – jegyzed meg pimaszul, és magabiztos mosollyal nézel a szemembe.

– Te mondtad, hogy ne agyaljak, csak élvezzem, ami megadatik – emlékeztetlek, és hozzád bújok.

– Nem kell mindent elfogadni, amit mondok! – gúnyos megjegyzésed élet pimasz mosollyal tompítod. Simogatod a hajam.

– Nem is teszem, de ez könnyedebbé teszi az életemet – tisztázom. Álladon végigsimítom a borostát.

– Mi a baj? – kérdezed elkomolyodva, felkönyökölsz mellettem az ágyban, rám figyelsz.

Hátamra fekszem, a plafont nézem.

– Nincsen új baj, csak a meglévők. Gyáva vagyok kilépni a megrogyott házasságomból, és az abban tátongó úrt veled töltöm be. Annyira okosan csinálom, hogy így duplán szenvedhetek! – húzom gúnyos mosolyra a szám. – Egyszerűen csak próbálok egy kicsit boldogabb lenni – fordítom feléd a fejem, torokmat szorítják a könnyek.

– Ennyi lenne az élet? – merengsz halkán, gyengéden végigsimítasz az arcomon.

– Neked megtanították az iskolában, hogy mi az, és hogyan kell csinálni? – jegyzem meg epésen.

– Nem. Úgy élek, ahogy nekem jó. Nem agyalok azon, hogy jobb is lehetne, ha ez lenne, vagy az lenne – válaszolsz elkomorodva.

– Másmilyen szeretnék lenni, de nem tudok, mert olyan a lelkem, amilyen – sóhajtom. – A könnyökömmön jön ki az “engedd el”! – húzom el a szám.

Ujjaimat, ujjaid közé fűzöm, kezed a számhoz emelem, és a kézfejedet puszilgatom.

– Itt lennél most, ha mások az előzmények? – kérdezed tőlem, talán magadtól is. Arcod az arcomhoz simítod.

– Erre nem tudok válaszolni – felelem némi gondolkodás után. – Egyetlen találkozás, egyetlen döntés sem múlik el nyom nélkül. Néha a sorsunkat egy tévedés alakítja, vagy egy semmiségnek tűnő apróságon múlik, merre visz tovább az utunk – gondolkodom hangosan, arcom a kézfejedhez simítom.

– Mindig van választás – közlöd kimérten.

Felülök melletted, csípődnek támasztom a derekam és a hátadat simogatom.

– Ez a mondat is egy, azon fekete-fehér klisék közül, amelyeket lehetetlen megugrani – mormolom.

– Ezt, hogy érted? – nézel rám értetlenül.

– Választhatsz, hogy kiflit veszel, vagy zsömlét, ez igaz. De néha mást mond az eszünk, mint amit a szívünk súg – mondandómat szemléltetem is, a fejemre, majd a mellkasom bal oldalára mutatva.

– Az eszünkre kell hallgatni – bölcseleksz.

– Ez talán lehetséges is, amíg nem kaptál sebeket – szól belőlem az elemző énem. – Ha viszont beszerezte néhányat már az utad során, bonyolódnak a választásaid. A lélek gyógyulni szeretne, és orvosának hasonlót választ, mint a megsebzője. Nincs pajzsa, sem golyóálló mellénye. Meztelen, védtelen. Űtheted, vágthatod, rúghatod, ő csak néz rád, nagyra nyílt szemekkel, hullik a könnye, folyik a vére. Nincs mivel védekeznie, nem tud elszaladni és nem üt vissza – fejezem be erőtlenül, fejemet lehajtva.

– Gyere ide – húzol magadhoz.

Megemeled az állam, hüvelykujjaddal simogatom és íriszed sötétzöldjével büvölsz.

– Miért nem válsz el? – kérdezed, és úgy csókolsz, hogy nyelved érintését az ölemig érzem.

Lehetetlen ennyi kísértésnek ellenállni, elfelejtek gondolkodni, és egy pillanatra elhiszem neked, hogy lehetséges lehet a lehetetlen... Aztán csak hallgatok. A csend felel helyettem.

– Fasza – jegyzed meg egykedvűen, és a pillanat varázsa elsuhan mellettünk.

Nem érted, hogy csak maroknyi, lopott boldogság, ennyit vagyok képes ki-préselni az életemből. Én szerelmes vagyok, te nem tudsz szeretni – ebből csupán ennyit lehet kinyerni, hiába ámítod magadat azzal, hogy ha szabad lennék, másképp lenne.

Felkelek mellőled, belebújok a pólódba. Jeget teszek a poharakba, ujjnyi vodkát töltök rá és felengedem tonikkal.

– Jössz cigizni? – fordulok feléd.

– Persze, megyek – mondod, és te is felkelsz.

Magadra húzod az alsód, elveszed a kezemből az egyik poharat.

– Köszönöm – mondod, és az erkélyajtóban magad elé engedsz.

A „bújós” lakás erkélye a ház belső udvarára néz. A nap már elhagyta az égbolt közepét, langyos a levegő. A szökőkutat nézem. Hányszor láthatlak még?
– gondolom magamban, és elnehezül a szívem.

– Mit szeretnél? – töröd meg a kettőnk közé ékelődött csendet.

– Beszélgetni – válaszolom.

– Beszélgetni is kell – nyugtázod.

– Szeretlek – mondom egyszerűen.

Nem emeled el rólam a tekinteted, de nem is reagálsz.

– Mondj valamit, kérlek! – súgom fájdalmasan.

– Mondtam, hogy így lesz – állapítod meg csendesen.

– Hogy lesz? – kérdezem meg sokadszorra, mintha nem tudnám a választ.

– Te elmerülsz a szerelemben, és olyasmit erőltetsz, amit én nem tudok megadni. Nem tudok szeretni, sem téged, sem más. Hiteggesselek? Azzal becsapnálak. Ezt, veled, nem bírom megtenni! Megmondtam előre, hogy meg akarsz majd változtatni. Nem tudok mit kezdeni a romantikus éneddel – túrsz a hajdba idegesen.

– Csak a kurva énemmel – súgom magam elé lemondóan.

Megölelsz, hozzád bújok. Bőgök. Ezt még megtehetem, ha már az életem felett elvesztettem az irányítást. Két kezed közé fogod az arcom, és a szemembe nézel.

– Tudok tenni érted valamit? – kérdezed, és érzem, hogy tényleg szeretnéd.

– Tegyel boldoggá! – hüppögöm.

– Boldoggá akarlak tenni! Mit tegyek? – súgod, és szenvedélyesen magadhoz ölelsz.

– Vigyél el oda, ahol viszont tudsz szeretni – suttogom.

Íriszed tengerében hullámokat ver a hirtelen támadt vihar, tested felizzik a vágyakozástól. Vágyad ránt magával, légzésem felgyorsul, száguld a vér az ereimben. Nem lehet férfit ennyire kívánni! Csókjaid sebeket égetnek a számra, látásom elhomályosul, tudatom beszűkül. Csókolom végig a tested, aztán te az enyémet. Nyögésed elszakít a valóságtól, megáll az idő. Kábulatba ejt a hangod, minden halkan kiejtett szó, ami elhagyja ajkadat, egy-egy fokkal feljebb léptet a vágy égbe nyúló létráján. Nem ezen a földön vagyunk, nem ebben az életben. Átölelsz időn, átszeretsz világokon. Testünk egybeolvad, lelkünk

összekapcsolódik. Íriszed sötétzöldje kivilágosodik. Boldog vagyok.

Attila

Leadom a kulcsot, rendezem a számlát. A szökőkút mellett vársz rám, szememben áhítat és könnyek. Apró lépésekkel elindulok lelkem padlására. Óvatosan, lassan nyomom le a kilincset, résnyire tárom csak fel az ajtót. Becsukott szemmel fohászkodom: állj te az ajtó mögött! Kinyitom a szemem és körülnézek: por, hamu és üresség, a sarokban leláncolt láda a démonokkal.

– Elbaszott fasz vagyok! Állapítom meg sokadszorra.

Megfogod a kezem és a szememet nézed. Ragyogsz, kívül-belül ragyogsz.

– Köszönöm az élményt – mondod huncut mosollyal a szád sarkában.

– Én köszönöm – vigyorgok önelégülten.

Kézen fogva sétálunk a villamoshoz, a megállóban ölelkezünk, egyik utolsó csók követi a másikat.

– Pénteken? – kérdezem.

– Aham – válaszolod.

– Hívj, ha közbe jön valami! – figyelmeztetek.

– Hívlak! – ígéred.

– Ezzel a villamossal elmegyek, szia! Beszélünk! – búcsúzom.

– Várj! – szólsz utánam, és egy összehajtogatott papírlapot csúszatsz a tengerembe. – Most már, tényleg szia! – kacsintasz rám.

Helyet keresek a villamason, kinézek az ablakon. Te most szállsz fel a szembejövőre. Mutatós pops! – állapítom meg sokadszorra.

Szétnyitom a gondosan összehajtogatott papírt. Két sor, hányaveti betűkkel írva.

“Találkozzunk egy másik életben, ahol újra két idegen lehetünk.

Legyél te az első és egyetlen! Tisztán, szabadon, a múlt démonai nélkül.

Éva”

Attila

Mióta megpillantottalak, csak téged látlak. Érezlek, érzem a lelked rezdülését, tested sóhaját. Hiába tudom az eszemmel, hogy még csak egy éve, hogy együtt járunk, a szívem azt súgja, ismerlek régen, valamikor régről.